

ιδίαν μόνον γνώμην περί τοῦ ἀνοσιουργήματος τούτου ἐκφέρει ἀλλά, ἀφοῦ βεβαίῳ ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη καὶ ἐπὶ 17 ὅλας ἡμέρας οὐδεμίαν ἐξέπεμψεν ἀκτίνα ἐπὶ τῆς συνήθως τοσοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους λαμπρῶς φωτιζομένης Κωνσταντινουπόλεως, προστίθουσιν ὅτι πάντες ἔλεγον καὶ ὠμολόγουν διὰ τὴν τοῦ βασιλέως τύφλωσιν γενομένην τὴν ἐξαφάνισιν ταύτην τῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων. Ὡστε κοινὴ ὑπῆρχε γνώμη περί τοῦ κακουργήματος τῆς Εἰρήνης οὐδὲ εἶναι ἐπιτετραμμένον ν' ἀμφισβητηθῆ ἡμέρον τὸ γεγονός ἐπὶ τῇ βάσει ἀμφιβόλου τινὸς διορθώσεως ἐνὸς χειρογράφου καὶ τῆς ἔτι μᾶλλον ἀσημάντου ἀποσιωπήσεως ἐνὸς προκατειλημμένου μοναχοῦ.

Μετὰ 17 ἔτῶν ἀδιαλείπτους καὶ ποικίλους ἀγῶνας ἡ Εἰρήνη κατώρθωσε λοιπὸν νὰ μοναρχήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἐφάνη τοῦλάχιστον ἀξία τῆς ἀρχῆς ἦν μετὰ τοσαύτης ὑποκρίσεως, ἐπιβουλῆς καὶ κακουργίας ἐπεδίωξε καὶ ἐπέτυχε. Πρὸ πάντων ἐδέησεν αὐτῆς νὰ κακουργήσῃ. Φαίνεται ὅτι ὁ ἀκρωτηριασμός ὃν ἐκ διαταγῆς αὐτῆς εἶχον ὑποστῆ πρὸ πενταετίας οἱ ἀτυχεῖς αὐτῆς ἀνδράδελφοι δὲν ὑπῆρχε καιρὸς, οὐδὲ κατέστησεν αὐτοὺς ἐντελῶς ἀκινδύνους. Οἱ ἔξ ἀδελφοὶ ἐφρουροῦντο ἕκτοτε εἰς τὰ βασίλεια τὰ καλούμενα Θεραπείας, ὅτε κατὰ Νοέμβριον τοῦ 797 τινὲς τῶν ὀπαδῶν τῆς μεταρρυθμίσεως ἐπεισαν αὐτοὺς νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν, ἐπὶ τῷ λόγῳ μὲν νὰ ζητήσωσιν ἀσφάλειαν κατὰ τῆς νέας τῆς Εἰρήνης καταδρομῆς πράγματι δὲ ἵνα ἐκ τῆς προφάσεως ταύτης ἀναγορευθῆ εἰς ἔξ αὐτῶν βασιλεύς. Τούτου γενομένου καὶ πολλοῦ λαοῦ συρρέσαντος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ εὐνοῦχος καὶ πρωτοσπαθάριος Ἀέτιος, ὅστις μετὰ τὸν Σταυράκιον ἦτο ὁ ἐπισημότερος τῶν φίλων καὶ συνεργῶν τῆς Εἰρήνης, πλησιάζας πρὸς τοὺς βασιλόπαιδας καὶ δοὺς αὐτοῖς πολλὰς ἀπατηλὰς ὑποσχέσεις ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἐκκλησίας, μεθ' ὃ ἐξωρίσθησαν ἀμέσως εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἡ Εἰρήνη ἤλπισεν ὅτι, ἐπιτηρούμενοι ὑπὸ τῶν συγγενῶν αὐτῆς καὶ τῶν ὅλων ἀφωσιωμένων κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης, δὲν θέλουσι πλέον δυνηθῆ νὰ ἐπιχειρήσωσι σπουδαῖόν τι κατὰ τῶν καθεστῶτων. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κάτοικοι τινες τῆς ἄλλης Ἑλλάδος διενόηθησαν νὰ ἐξαγάγωσι τοὺς υἱοὺς τοῦ Κωνσταντίνου ἐξ Ἀθηνῶν, ἵνα προχειρισώσιν ἓνα ἐξ αὐτῶν βασιλέα, ἐπὶ δὲ τούτῳ παρέλαβον συνεργόν, ὡς λέγει ὁ Θεοφάνης, Ἀκάμηρον τὸν ἄρχοντα τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Σλαύων τῆς Βελζητίας. Ἡ δὲ Εἰρήνη μαθοῦσα τὰ ἐνεργούμενα ἀπέστειλεν ἀμέσως εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν ἀνεψιὸν αὐτῆς σπαθάριον Θεοφύλακτον, υἱὸν τοῦ πατρικίου Κωνσταντίνου Σερανταπήχου, ὅστις συμπληρώσας τὴν τύφλωσιν τῶν βασιλοπαίδων μετήγαγεν αὐτοὺς εἰς Πάνορμον, λιμένα κείμενον ἐν τῇ μεσημβρινῇ ἄκρῳ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ὅπου ἠδύναντο νὰ φρουρῶνται ἀσφαλῶς. Τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι ἀξιωμακρινέστερον, οὐ μόνον διότι διδασκόμεθα ἐξ αὐτοῦ νέαν τινὰ περιπέτειαν τῆς οἰκτρᾶς τύχης τῶν υἱῶν τοῦ Κωνσταντίνου Ε', ἀλλὰ καὶ διότι ἐξ αὐτοῦ ὑποφαίνεται ὅτι αἱ ἰδέαι τῆς μεταρρυθμίσεως εἶχον ἀρχίσει νὰ ἐπικρατῶσιν ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι, ἀφοῦ καὶ συναμοσία ἐγένετο ἐν αὐτῇ ὑπὲρ τῶν τελευταίων γόνων τῆς τοῦ Λέοντος Γ' δυναστείας.

Ἐν τούτοις οἱ μωαμεθανοὶ ἔπραττον ὅ,τι ἤθελον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡ Εἰρήνη, ἅμα ὡς ἐμονάρχησεν, ἀπέστειλε Δωρόθεον, τὸν ἡγούμενον Χρυσοπόλεως, καὶ Κωνσταντῖνον τὸν χαρτοφύλακα τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, πρὸς τὸν Ἀβδαμελῖκ, ὅστις ἐλεηλάτει τὴν Καππαδοκίαν καὶ τὴν Γαλατίαν, προτείνουσα εἰς αὐτὸν σπονδὰς, ἀλλ' ὁ Ἀβδαμελῖκ ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν καὶ ἐξακολούθησας τὰς ἐπιδρομὰς προήλασε μέχρι τοῦ Βοσπόρου, ἀντικρὺ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἦσαν πρὸς ταῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἰππο-

